

СЪСТЕЗАНИЕ ПО МАТЕМАТИЧЕСКА ЛИНГВИСТИКА

Задача 1. (Ето един откъс от романа на Иван Вазов „Под игото”)

„Сутринта слънцето пак беше изгряло величествено: лазурното високо небе светеше радостно. Градините миришеха и росните трендафили показваха вече своите румени шушулки; овошките, буйно листнали, окичени триумфално с белоснежен цвят, даваха на всички дворища в Бяла Черква празничен вид; славеите пееха; ластовичките се стреляха из пространството, оглашаваха го с чуруликанията си и се опиваха с въздух, лъчи и свобода. Природата преливаше от живот и младост. Небето и земята не съставяха, освен една жизнерадостна стихия - от зари, светлина, шарове, песни, аромат, любов и радост.

В тоя същи час в дъното на една сляпа и глуха улица, накрай града, Марко Иванов се спря и потропа на една вратня.

- Аз разбирам, че ние се готвим само да се браним от башибозуци, додето видим какво става около нас... Страх ме е да не плащаме парсата само ние - каза Марко.

- Срам и безчестие ще бъде за Бяла Черква да се забави един миг!... Всичкият народ ще въстане в един ден и Турция взе-даде! - каза бай Мичо разпалено.

Марко помисли.

Марко разбра, че Мичо пак прибягва до пророчеството на Мартин Задека...

- Аз не вярвам на новите пророчества... Календарът ни предсказва дъждове и буря, а ние имаме райско време... Празна работа.

- Задекът е друго, Марко, него го припознават и учените!... - каза Мичо разгорещен.

- Аман, джанъм! Все Задека ни посочваш! Остави се с тоя Задек.

Мичо пламна.

- Ако не щеш Задека, аз да ти покажа и друго пророчество, много по-дълбоко и по-ясно.

- От кого е?

- От провидение божие е. Дух свети само може да го вдъхне... Човешки ум не го измисля.

И Мичо захвана да бърка в пазвата на салтамарката си.

Марко го гледаше учуден.

- Ах, остало е тефтерчето ми у дома - каза Мичо с досада; - но чакай, аз мога да си го припомня...

Ако кажеш, че и сега не вярваш за падането на Туркия, аз ще те оставя да се мъчиш... На глухия с тъпан му блъскай, той пак не чуе.

И Мичо извади дивита си, затопи перото в мастилницата и пак хвана да търси в джоба си.

- Късче бяла книга нямаш ли?

- Нямам - каза Марко, като потърси и той в пазвата си.

- Чакай, тука ще пиша!

И Мичо се облегна до топа и взе да драще по гладката му повърхност.

Марко гледаше с любопитство.

Скоро там се източиха няколко редове от черковни букви и арабски цифри, правилно размесени в следующия вид:

Т (=300) У (=400) Р (=100) Ц (=900) I (=10) А (=1)
К (=20) Е (=5)
П (=80) Д (=4) Н (=50) Е (=5)

Тия черковни слова, четени като букви, казаха: ТУРЦИА КЕ ПАДНЕ; броени и събрани като цифри, изкарваха съдбоносната година

Кой беше натъкмил тая чудновата комбинация и открил това съвпадение? Кой ум беше уловил в мрака тая светулка, тая необяснима игра на случая? Неизвестно. Такива явления новите хора ги наричат "каприз на случая"; старите ги наричат "орисия".

Коя е съдбоносната година от историята на България?

Задача 2. В романа на Лев Толстой „Война и мир” в том трети е разказано как ако заменим буквите с числа, както е показано в таблицата:

a	b	c	d	e	f	g	h	i	k	l	m	n	o	p	q	r	s	t	u	v	w	x	y	z
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	20	30	40	50	60	70	80	90	100	110	120	130	140	150	160

и пресметнем сборът на числата, които се получават като на всяка от буквите в думата „император Наполеон”, написана на френски език, *L'Empereur Napoleon* ще се получи числото 666.

Вярно ли е пресметнат сборът $L+E+m+p+e+r+e+u+r +N+a+p+o+l+e+o+n$?